

ΜΑΚΡΥΑ ΤΗΣ

Στοχάζεσαι σὰν θυμηθῶ πῶς εἶσαι μακρῦά μου,
 Τί σύφουνας τῆς Μπαρμπαριᾶς τὸ νοῦ μου συνεπαίρνει ;
 Βουρκώνουνε τὰ μάτια μου τὰ μαῦρα δάκρυά μου
 Καὶ σπαρταρᾷ τὸ στήθος μου καὶ τὴν καρδιά μου δέρνει.

Τῆς πικραμένης μου ζωῆς νεράϊδα γλυκειασμένη,
 Σὰν σὲ πρωτόειδα δίπλα μου, μοῦ φάνηκε πῶς ἦσουν
 Ἄστéρι ποῦ μὲ φώτιζες σὲ θάλασσα ἀφρισμένη,
 Κι' ὅλοι οἱ καῦμοὶ ἔτῃ λάμψι σου κι' οἱ πόνοι μου θὰ σβύσουν.

Ὅπως ξαμόνει σὰν ἰδῆ κομμάτι ἀπὸ σανίδα,
 Καὶ νὰ σιμῶση λαχταρᾷ караβοτσακισμένος,
 Μ' ἴδια λαχτάρᾳ ἔξιμωσα ὅταν σὲ πρωτοεἶδα
 Καὶ σοῦ ὅσοα τὸ χέρι μου ἔτὸ δάκρυ βουτηγμένος.

Τὸ κῦμα τῆς ἀκρογιαλιᾶς, τῆς χαραυγῆς τ' ἀστéρι
 Χαιρῶταν ποῦ μᾶς ἔβλεπαν πιστὰ κι' ἀγαπημένα,
 Μὰ ἡ μοῖρά μου, ποῦ μοναχὰ νὰ μὲ ζηλεύη ξέρει,
 Σ' ἀρπάζει ξάφνου ἀπὸ μὲ καὶ σὲ τραβᾷ ἔτὰ ξένα.

Ἄχ! ὅποιος εἶδε νὰ σβυστῇ ἡ πρώτη του ἐλπίδα
 Κ' ἔχασε ἀγάπη ποῦ ἔτρεφε σὲ στήθηα πονεμένα,
 Ἐκεῖνος ξέρει νὰ μοῦ πῆ τί ἔπαθα σὰν εἶδα
 Τὴν ἀκριβῆ μου λυγερὴ νὰ φύγη γιὰ τὰ ξένα.

Πολλαῖς φοραῖς ἀκοίμητα ἔτῆς νύκτας τὴν ἀγκάλη
 Ἢ πονεμένη μου ψυχὴ πέφτει σὲ τέτοιο βῦθος,
 Ποῦ βλέπει ἔμπρός της νᾶρχεσαι πεντάμορφη καὶ πάλι,
 Γιὰ νὰ χυθῆς σὰν τὴ δροσιὰ ἔτὸ φλογερό μου στήθος.

Ὡμίμενα . . . συνεφέρνομαι καὶ χάνω τὴν ὀσκιά σου
 Καὶ ἡ ματιά σου σβύνεται, σὰν λάμψι ἔτὸ σκοτάδι,
 Καὶ πάλι μένω μοναχὸς μὲ μόνο τ' ὄνομά σου
 Πῶχω γραμμένο ἔτῃν καρδιά, καὶ κρύβω γιὰ σημάδι.

(Ἄπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεαττύος κατὰ Μάϊον τοῦ 1890).